

GENT DEL MASNOU

Butlletí Gent del Masnou 3a època núm. 388, setembre del 2020

api Col·legi
Immobiliari
Espanya
Agent immobiliari / Real estate

Finques Puig sl

Compravenda - Administració - Ass. jurídica

Mossèn Jacint Verdaguer, 14 · El Masnou
Tels. **93 555 10 60 / 17 61** · Fax **93 555 28 90**
www.fiquespuig.net · info@finquespuig.net

FINQUES MESLLOC
LLIGOÑA CAYETANO

T/ 93.555.69.03

www.meslloc.com

Sant Miquel, 23 - 08320 el Masnou -

Tallers Masnou
G.Oliveras Taller Multimarca

Àngel Guimerà, 14, el Masnou (Ocata) Tel. Fax 93 540 31 57 · genis.oliveras@gmail.com

Recollida del vehicle a domicili · Cotxe de substitució gratuït · Manteniment de motocicletes i vehicles clàssics. Servei ITV 100%

Escola bressol a partir dels 4 mesos

El Petit Vailet

Eduquem amb felicitat
ENS AGRADARIA SER L'ESCOLA BRESSOL
DELS VOSTRES FILLS!

MATRÍCULA OBERTA TOT L'ANY
MÉS INFORMACIÓ

93 555 57 11

www.petitvailet.com · · vailetsparc@yahoo.es

Ventura i Gassol, 29, el Masnou. Cuina pròpia

Novetat extra escolars tallers de 17 a 18,30. De 2 a 6 anys
Nova activitat per a mares, pares i adolescents
ZUMBA, DEFENSA PERSONAL I PILATES
De 19 a 20. més info **93 555 57 11**

Butlletí mensual de **Gent del Masnou**, associació cívico-cultural, recreativa i esportiva inscrita amb el número 7.669 al registre d'associacions de la Generalitat de Catalunya.

Equip de Redacció:

Joan Camps - Joan Casals - Joan Muray - Esteve Pujol - Lluís Valls

Portada: I tanmateix la remor persisteix

Disseny i muntatge: Taller de publicitat.

Publicitat: 93 555 16 59

Imprimeix: Jobagraf.

Tiratge: 3.500 exemplars.

Paper ecològic de 90 g.

Edita: Gent del Masnou
Dipòsit legal B. 29.758-87

GENT DEL MASNOU

Dr. Agell, 9
08320 El Masnou
T. 93 126 82 20

gentmas@gmail.com
www.gentdelmasnou.cat

L'entitat **Gent del Masnou** no es fa responsable, necessàriament, del contingut dels articles signats pels seus col·laboradors.

El repartiment d'aquest butlletí als socis es fa amb el suport de l'**Ajuntament de la Vila**.

ACTIVITATS SUPEDITADES A LES
MESURES DE PREVENCIÓ ACTUALS

Ofrena Floral dimecres 11S20
11:30. Jardins Lluís Companys.
Coral Xabec de Gent del Masnou
Hi sou convidats

T'AGRADARIA CANTAR EN UNA CORAL?

Et proposem de venir a cantar a la **Coral Xabec**; hi seràs ben rebut. Hi tindràs lloc com a tenor, baix, soprano o contralt. Vine a provar la veu qualsevol dimarts de 9 a 2/4 de deu del vespre. Qui canta, els seus mals espanta!

ET CONVIDEM A FER-TE SOCI DE GENT DEL MASNOU

Tu hi sortiràs guanyant i la nostra vila també
Dr. Agell, 9 · 93 126 82 20
www.gentdelmasnou.cat
gentdelmasnou@gmail.com

Editorial

COMIAT A LA VEU UNIVERSAL DELS POBRES

El 8 del mes d'agost passat morí, als 92 anys, l'estimat bisbe català Pere Casaldàliga a l'hospital Santa Casa de Batatais, a l'estat de Sao Paulo de Brasil. Home d'una fe de pedra picada, seguidor i compromès en la teologia de l'alliberament, conegut popularment com "el bisbe dels pobres", lluitador incansable de la no-violència sense renúncies en la causa del poble indígena. Les seves fermes conviccions foren motiu de seriosos enfrontaments en el món dels opressors dels pobles de l'Amazònia i també de fortes discrepàncies en el Vaticà, que mai no foren objecte de claudicació per la seva part.

Un poble només és lliure quan és autònom, independent i sobirà. (Pere Casaldàliga). Reposa en pau en un dels llocs més humils del Brasil, fet terra amb els més pobres de la terra.

Reproduïm algunes de les moltes manifestacions de condol que es van publicar en diferents mitjans de comunicació:

Marcel Mauri: Quina tristesa... Poques coses m'han commogut tant a la vida com conèixer Pere Casaldàliga a Sao Felix de Araguaia i veure'l lluitant al costat dels qui no tenien res per fer un món una mica més just. Seguirem el seu mestratge. Que en pau descansi.

Quim Torra: Tota una vida de lluita per la causa del món indígena; l'Església dels més pobres; la pau com a fruit de la justícia; l'alliberament de les persones i els pobles oprimits. Una vida plena, compromesa i solidària. Una vida de fe. Gràcies, bisbe Casaldàliga!

Carles Puigdemont: Descansi en pau el bisbe Pere Casaldàliga, home de bé i que va fer de l'Evangeli una eina en favor dels drets humans. Se'n va amb la motxilla plena de la gratitud eterna de la gent a qui va dedicar la seva vida. ACS.

Pere Aragonès: Molts ateus, si d'una església hem de ser, seria la de Pere Casaldàliga: *Jo moriré dempeus igual que els arbres*. Gràcies per una vida dedicada a la llibertat dels més oprimits.

Vicent Partal: S'ha mort el bisbe Pere Casaldàliga a 92 anys. La seua ha estat una vida plena de sentit i generosa. Un exemple per a tots.

LA DIADA DE L'11 DE SETEMBRE

Ateses les limitacions sanitàries per tots conegudes, la Diada d'enquany no la podrem commemorar multitudinàriament com era desitjable, però no fallarem en les diferents concentracions que s'han previst arreu de Barcelona i del país.

Amb totes les prevencions que calgui, allà on siguem, clamem per la llibertat de Catalunya.

Bona Diada!

El President

Sumari

EDITORIAL.....	3
GENT AMB GENT Ma. Rosa Poch -Piti-.....	4
EL FUTUR DE CATALUNYA II Joan Camps	7
BÚSTIA OBERTA.....	9
CATALÀ, ON VAS? Pere Martí Bertran	11
TOT RECORDANT DOS PATRIOTES Joan Muray	12
PARLEM DE LLIBRES Pere Martí Bertran	14
MENYSPREU PEL QUE ÉS PÚBLIC Joan Maresma Duran.....	16
CRÒNIQUES Leo Flores Joan Muray	17
DITES I PERSONATGES (63) Albert Vidal	18
IN MEMÒRIAM Josep Igual Joan Muray	18
SOM Oriol Lugo	19
TEATRE CAPITAL Rosa M. Isart	20
CRÒNIQUES D'ULTRAMAR Joan Muray	20
VIVÈNCIES Pep Parés	21
GENT DEL MASNOU INFORMA.....	22
LA PUNTA DE LA LLENGUA (121) Esteve Pujol	22
ELS RELLOTGES DE SOL PARLEN Esteve Pujol	23
LA CUINA DE L'ANTONIA El Cullerot	23

GENT AMB GENT CONVERSES

Maria Rosa Poch - Piti

Una empresària solidària

“no tinc la pretensió de salvar el món”

Maria Rosa Poch Sans 57 anys

Caldrà molta distància per fer un veritable balanç de les seqüeles irreparables de la pandèmia Covid-19. Una tragèdia només comparable als efectes de les guerres que la política corrupta, el fanatisme religiós i el poder econòmic sense entranyes han atiat des de sempre sense cap respecte per la vida humana i posant en perill d'extermi el planeta terra. Des d'aquesta perspectiva ens hem fixat en Maria Rosa, més coneguda com a Piti Poch, que enmig del desastre ha excitat l'altruisme voluntari en pro d'una causa solidària d'efectes sorprenents. Encuriosits per l'origen i efectes d'aquesta iniciativa, li hem preguntat:

Maria Rosa, qui és per a tu Piti Poch?

Vaig néixer a l'hospital a Barcelona i registrada amb el nom de Maria Rosa com a masnovina. Tota la vida he viscut a Ocató on tothom em coneix pel sobrenom de Piti.

Vaig aprendre a cosir protestant... Entre germans i cosins érem molta colla i a l'estiu els pares ens enviaven amb l'àvia a Vallromanes, que, per donar-se un respir d'aguantar-nos tot el dia els nou de canalla que érem amb ella, havent dinat ens obligava a fer una hora de migdiada, temps que ella aprofitava per escoltar la ràdio i a la vegada s'entretenia cosint... Si no feia unes cortines, posava uns botons, un sorgit o un *arre-glo*. Com que jo no parava de protestar, al final va cedir dient-me *No vols descansar?, doncs quedat aquí amb mi i t'ensenyaré a cosir*.

Per Sant Miquel, festa major de Vallromanes, era quan tornàvem cap a l'escola. Vaig anar a les Escolàpies d'on tinc les meves millors amigues i, en complir els vuit anys, a mi i la meva germana gran, atès que la mare no estava gaire bé de salut, ens van posar internes al Col·legi Cor de Maria.

Et devia semblar un càstig viure en un internat, oi?

De cap manera no em va semblar un càstig. De petita, fins ben avançada l'adolescència, he sigut bastant conformista. M'ho passava bé al col·legi, la qual cosa feia que els caps de setmana resultessin molt festius amb la família i també per l'esplai de llibertat que significava jugar al carrer i retrobar les ami-

gues i amics.

En acabar els estudis primaris a Mataró vaig començar puericultura, de tal manera que als catorze anys vaig començar a fer “cangurs” dels quals tinc anècdotes i molt bons records. Als 18 anys fou quan vaig posar-me a treballar en una guarderia pensant que vocacionalment seria una bona ocupació per a mi.

L'àvia m'havia ensenyat a cosir a mà, però més tard, Antònia, la mare d'una bona amiga, també em va ensenyar a cosir a màquina. Aleshores el meu cosí Anton, que té un taller de disseny i confecció de vestuari i atrezzo per a festivals i teatre, em va temptar amb la possibilitat de treballar amb ell. Una proposta que em va captivar de seguida i on, en haver après l'ofici de cosir, em vaig trobar bé amb molt bona aptitud, amb idees i capacitat creativa.

O sigui que vas canviar de ram. Continues a l'empresa familiar?

Des d'aleshores, fa trenta-quatre anys, que em dedico a fer tota mena de coses de roba, fil i agulla. Però fa divuit anys que em vaig establir per compte propi. Com a empresa em dedico a diverses especialitats de confecció, sobretot vestuari per a festivals de final de curs, també de teatre. Però també he treballat fent carpes, com la dels Reis de l'Orient i aquella tan immensa que instal·laven en Valls i en Busquets...; la més recent ha sigut la de les fires d'aquí, la d'Artesania i la del Masnou Comerç —es posa a riure com recordant un fet passat, i ho aclareix tot seguit— Més que empresària, soc treballadora autònoma, i me'n ric de mi mateixa recordant-me que, en contractar un anunci a Gent del Masnou, en Lluís Valls em suggerí: Et posaré *Confecciones Piti*, i jo li vaig respondre *no fotis, eh!, que això semblaria propaganda de l'època franquista*.

La veritat és que no em puc queixar. Fins ara he pogut viure del que a mi m'agrada...; ara, fins que no sortim d'aquesta pandèmia, ningú no pot fer grans plans de futur. Tinc la sensació de fer unes vacances forçades i, en encarar el setembre, no sé pas el que pot passar.

La Piti a l'interior de la màgica carpa dels Reis amb gent que hi va col·laborar.

Dius vacances forçades; i Papallones Solidàries ha sigut una feinada, oi?

Tot va venir per l'amiga Laia Noi, que treballa a la Residència Montseny, quan, preocupada per la precarietat causada pel Covid-19, va temptejar-me: *Piti, per què no m'ensenyas com confeccionar mascaretes?*; i a mi, en voler atendre-la, pensant en veu alta vaig dir-li: *Amb la feina que tu tens i el teu fill, mira, si vols, en lloc d'ensenyar-te, jo enmig d'aquest enrenou sense comandes més aviat m'avorreixo, si vols te les faig jo?*

Em va sortir de dins amb naturalitat sense cap pretensió de voler salvar el món... El fet és que de seguida m'hi vaig posar pensant de fer un parell de centenars de mascaretes, que era el que podia ser al meu abast i suficient pel que em demanava. La sorpresa fou que, en fer una crida a través de les meves xarxes socials, l'endemà tenia vint-i-dues ofertes per col·laborar-hi desinteressadament. Quan ens hi vam posar ja érem quaranta-cinc cosidores i, per la logística de distribució, entre homes i tot sumàvem més de setanta voluntaris.

Al cap dos mesos ja havíem confeccionat 18.432 mascaretes, i cobríem les necessitats de tots els centres sanitaris i les residències del Masnou que es van apuntar al nostre oferiment. Tot seguit, vam començar a oferir les mascaretes a les botigues del poble encara obertes perquè les tinguessin a l'abast de la clientela. A part que també les vam posar a l'abast dels particulars i amics, que de boca a orella tenien coneixement de la nostra oferta desinteressada.

Què ens vols dir, que us vau posar a regalar mascaretes?

Aquesta era la intenció. No preteníem cobrar res, però espontàniament la gent, agraïda, ens han donat cèntims... com que moltes s'han distribuït en les botigues, qui més i qui menys tothom ha col·laborat amb la voluntat. El fet és que, una vegada comptats els diners ingressats, no ha sigut fàcil perquè quasi tot era xavalla, hem sumat d'una banda més de 4.000 euros... que hem donat a la investigació per a la vacuna

La Ma. Rosa amb patges dels Reis d'Orient vestits amb roba dissenyada per ella.

del Coronavid-19 de Can Ruti, i la resta, més de 1.500 euros, a la xarxa d'aliments del Masnou, la qual cosa ens ha inspirat i des aleshores part de l'equip hem aprofitat per dedicar-nos també a la recollida d'aliments. La gent ens venia a buscar mascaretes... ningú no n'abusava, tot i que els oferíem d'endur-se'n més d'una per al veïnat o la família o per rentar i posar-se'n, com a mínim dues; i en contrapartida ens portaven aliments.

Papallones Solidàries ha estat una iniciativa popular de més de setanta persones treballant desinteressadament, i per a mi una experiència impagable i molt maca... Jo, amb les eines del taller, m'he pogut dedicar a cercar els materials i tallar les peces de roba amb partides industrials, les cosidores les han confeccionades i l'equip logístic n'ha fet el lliurament a les cosidores i la recollida de les mascaretes confeccionades i distribuir-les arreu. Una tasca feta rigorosament, tothom equipat amb guants i mascaretes, trucant i coordinant els lliuraments i avisant per telèfon: *Ara venim. Ens ho deixes al portal?*, sempre mantenint les distàncies de seguretat tant a l'hora de recollir com a l'hora de lliurar-les.

...i el material? D'on heu tret la roba, les gomes i el fil de cosir?

L'ajut ens ha vingut de tot arreu; vam demanar teixits de cotó i ens van regalar tots els que vam necessitar i més n'haguéssim volguts. Ens han arribat paraments de roba antiga maquíssima i ens la donaven com si els féssim un favor... robes, llençols i vestits que

guardaven a les calaixeres d'àvies... peces que sabia greu de convertir en retalls; primer tiràvem de llençols blancs... però, fer uns quants models amb robes estampades va ser com un encert, una manera més de posar-hi color i alegria.

En principi el projecte era cobrir les necessitats de les residències, no més enllà de Teià, Alella i el Masnou, No totes van necessitar-ho, atès que ja se n'havien proveït; tot i això vam rebre'n comandes, que en total sobrepassaven les 2.400 mascaretes.

A mesura que les confeccionàvem les fèiem arribar en paquets de dues dotzenes per residència; sense adonar-nos-en ja havíem arribat a tres mil i, com que la veu havia corregut, vam temptejar les poques botigues que eren obertes; cap no ens va dir que no i ja no vam parar. Al final vam posar una paradeta davant del garatge de casa i... fins arribar a les 18.000 mascaretes i escaig.

El Covid-19 ha vingut per quedar-se; Papallones Solidàries també?

Evidentment que sí! No m'agradaria oblidar els suports que hem rebut. No sé si faig bé de citar l'aportació econòmica de Riky Rubio, que té la Fundació dedicada a menors del Raval de Barcelona; l'Ajuntament, que ens ha comprat material; també un Partit Polític que vol mantenir l'anonimat.

Vull destacar Dogi i Estilmar, on una amiga que hi treballa ens va oferir un teixit amb alguna tara imperceptible, un gènere que per a les mascaretes no era adient, però aleshores se'ns va

acudir de fer-ne camisses sanitàries, que vam distribuir per les residències que ens les demanaven. Així vam proveir Can Torras, on vaig saber que en necessitaven... atès que els malalts que els baixaven de Can Ruti els arribaven amb camisa hospitalària, donat que, per evitar cap contaminació, no els permetien portar roba pròpia...

A mi no m'agrada embarcar-me més enllà del que a mi em sembla que puc fer, sovint em ve al cap aquella cançó que diu: "qui molt abraça poc estreny". De moment, ara estem amatents a atendre el que estigui al nostre abast i calgui, tot dins de les nostres possibilitats, ja que totes som grans, i la majoria jove, per sort amb feina, si no estudia treballa, però aquí sempre hi serem.

Se't veu d'un optimisme enveiable, et queda per fer algun cosa que voldries fer i encara no has fet?

La vida és com és; sempre he tingut consciència de les coses que no estarien al meu abast; crec que la meua felicitat interior està basada en allò que soc capaç de ser i de fer, és clar: m'he conformat a ser com soc, des de ben jove; entre la colla jo sempre era la grassoneta, però mai no m'he sentit menyspreada, potser pel meu caràcter optimista i la pròpia autoestima, amb iniciatives i propostes que han quallat en el grup, sigui en els jocs d'infants, a l'escola, amb les colles de l'adolescència i en els àmbits de la feina on sempre m'he sentit respectada quan no estimada. El meu defecte reconegut és que m'agrada manar, professionalment com a empresària autònoma ho he fet, però en l'entorn social del voluntariat molt sovint m'he sentit ajudada per fer-ho. Papallones Solidàries ha sorgit espontàniament coincidint amb una etapa en què no em trobava gaire bé de salut. Jo haig de ser matinera a la força, perquè em llevo fatal i necessito un parell d'hores per posar-me físicament en marxa; prenc unes quantes píndoles i endavant. El metge de Can Ruti em coneixen i, com que els admiro i no els empenyo gaire, sembla que m'estimen i tot. Però mireu com són les coses, crec sincerament que Papallones Solidàries ha sigut una activitat que m'ha revifat; en arribar fins aquí

La Piti a la seva parada en una Fira d'Artesania de la Festa Major del Masnou.

estic més optimista que mai, com si la vida m'estigués concedint un marge de propina, vull dir havent viscut aquesta emocionant experiència.

En resum, crec que he viscut una bona vida quasi sempre com he volgut; i el

dia que marxi ho vull fer amb alegria i sense molestar, tal com soc.

Sense presses, Piti, hi ha més dies que llonganisses. Qui dia passa, any empeny; que sigui PER MOLTS ANYS.

PAPALLONES SOLIDÀRIES

Mascaretes per al Masnou, Alella i Teià

Des de la direcció de Papallones Solidàries volem agrair infinitament l'esforç de tota la gent que hi col·laboreu, i us convidem a continuar amb nosaltres. Moltes gràcies!

EL FUTUR DE CATALUNYA II

Joan Camps Ortiz

Repeteix epígraf del meu escrit del desembre de 2007 a *Gent del Masnou*, quan amb data 11 de novembre Òmnium Cultural havia convidat una colla de vaques sagrades de l'àmbit sociopolític perquè reflexionessin i fessin un pronòstic de l'esdevenir del nostre país; d'aquí ve que aquella jornada de reflexió és titulés: EL FUTUR DE CATALUNYA, i que jo havent seguit la conferència en fes una exhaustiva crítica.

Just uns mesos abans, Carod Rovira discursjava i fixava el 2014 com a data límit perquè Catalunya, si ho volia, decidís ser un Estat propi... vet aquí el recurs dels polítics que, quan no sabem què oferir de present, aleshores fantasiegen a llarg termini. Una promesa a set anys vista dona per molt, sobretot quan s'està vivint de la rifeta i és important sobreviure políticament sense cremar-se per sobreviure una legislatura més. D'aquí ve que jo, aleshores ja escèptic i incrèdul, gosés subtitular el meu escrit del 2007 amb l'epítet demolidor: al 2014: **ni justícia, ni llengua, ni infraestructures, ni res.**

Ja veníem de lluny en campanya electoral perpètua, quan el PSOE, al·lèrgic a dir-se **SOCIALISTA** i **OBRETERO**, i imitant el PP en la carrera de la corrupció –suborn, frau fiscal, tràfic d'influències, prevaricació, malversació, usurpació de funcions–, competia pujant al pòdium dels tripijocs selectes candidats situant-los estratègicament: Carmen Salanueva en el BOE, Juan Guerra i els seus “cafetitos” amb la connivència del seu germà Alfonso Guerra a la Delegació del Govern a Andalusia i Josep Maria Sala, Carlos Navarro i Aída Álvarez en l'embolic mafiós de les empreses Filesa, Maleza i Time Export que untaven les finances del PSOE... tots fent ús del poder com si tinguessin Patent de Cors per engeixar-se les butxaques amb l'excusa de finançar el partit com un bé superior major. Era tan evident i habitual la podridura institucional que ho esquitxava tot condicionant la judicatura, finançant campanyes faraòniques electorals per repartir-se,

PP i PSOE, el pastís legislatiu, assolint govern o oposició, quan no amb l'ajut imprescindible de CiU parant el cove o, si convenia, també del PNB blindant i reforçant en contrapartides el selecte conveni basc, tot consuetudinàriament tolerat i beneït pel quart poder, mentre els mitjans de la Brunete mediàtica de Madrid, les grans veritats que no podia callar les desmentia i de les mentides que fabricaven en feia eloqüents veritats. Ningú no té motius per escandalitzar-se, quan la veda d'enganyar i robar s'havia obert des dels llocs més alts del poder constitucional, i la majoria d'espanyols, iguals davant la Llei, emboirats amb la Lliga, la Copa del Rei i Champions, patien la Síndrome d'Estocolm. De tal manera que admiraven amb idolatria i fervor subliminal les entremaliadures del Rei que ens havia imposat Franco, com el més noble espanyol resident de La Zarzuela. No és estranya l'aparició recent del document *EN DEFENSA DEL REINADO DE JUAN CARLOS I* que ha aparegut amb les signatures d'il·lustres cortesans tan coneguts com Alfonso Guerra, Celestino Corbacho, Matilde Fernández, Josep Piqué, Jaime Mayor Oreja, Rafael Catalá, Ana Pastor, José Ignacio Wert, Esperanza Aguirre, Rodolfo Martín Villa i no sé quants més... avisant-nos de com serà de catastròfic el futur dels espanyols, si es queden orfes de la inviolable continu-

ïtat de la monarquia tan ben guarnida com l'ha deixada Joan Carles I el Campechano en mans de Felip VI el Preparat.

Vet aquí com els genis de les portes giratòries han fixat el dilema que comporta l'espanyolitat de l'intocable Règim del 78: o et conformes a lluir la camiseta de Ronaldo o de Messi o bé optes per fer carrera de bandarra com la de Joan Carles I el *Campechano*, que, fent honor a la seva casta d'invulnerable, aplicant-se la llei de l'oportunitat que fa el lladre, s'ho embutxacava tot i més d'allò que, sent de l'Erari Públic, se li posava a l'abast.

Enmig d'aquesta realitat, la pandèmia del Covid-19, sense ser tan greu, ens ha agafat amb el peu canviat, el Règim del 78 ha estat el brou de cultiu a foc lent que sense pressa i sense pausa vol reimposar el Franquisme pur i dur. L'àliga depredadora de bandera roja i gualda ha seguit volant sigil·losament vetllant pels de sempre, procurant que la sanitat, l'ensenyament i l'habitatge mai no poguessin ser públics del tot, no fos que l'ascensor social fos a l'abast i amb igualtat per a tothom.

El Futur de Catalunya: te'l miris des de dins com des de fora, si no aconseguim desempallegar-nos d'aquest llast tan pesat, segur que no anirem enlloc. De moment, el model de supervivència que ens arriba des del poder institucional és mentir i robar o ser pobre.

24 hores al seu servei FARMÀCIA DE GUÀRDIA

La farmàcia de guàrdia serà oberta 24 hores seguides.
De les 9.30 del matí a les 9.30 de l'endemà.

-- Setembre 2020 --

1	dimarts	Ocata
2	dimecres	Dominguez
3	dijous	Aymar
4	divendres	Viamar
5	dissabte	Riera
6	diumenge	Riera
7	dilluns	Aymar
8	dimarts	Dominguez
9	dimecres	Ocata
10	dijous	Viamar
11	divendres	Viamar
12	dissabte	Fàbregas
13	diumenge	Fàbregas
14	dilluns	Dominguez
15	dimarts	Aymar
16	dimecres	Ocata
17	dijous	Riera
18	divendres	Fàbregas
19	dissabte	Viamar
20	diumenge	Viamar
21	dilluns	Aymar
22	dimarts	Ocata
23	dimecres	Riera
24	dijous	Fàbregas
25	divendres	Viamar
26	dissabte	Dominguez
27	diumenge	Dominguez
28	dilluns	Ocata

29	dimarts	Riera
30	dimecres	Fàbregas

-- Octubre 2020 --

1	dijous	Viamar
2	divendres	Dominguez
3	dissabte	Aymar
4	diumenge	Aymar
5	dilluns	Riera
6	dimarts	Fàbregas
7	dimecres	Viamar
8	dijous	Dominguez
9	divendres	Aymar
10	dissabte	Ocata
11	diumenge	Ocata
12	dilluns	Viamar
13	dimarts	Dominguez
14	dimecres	Aymar
15	dijous	Ocata
16	divendres	Fàbregas
17	dissabte	Riera
18	diumenge	Riera
19	dilluns	Viamar

Horaris de les farmàcies del Masnou

Aymar (Maricel)

Almeria, 14 · 93 555 03 81

Domínguez (Est. Masnou)

Enamorats, 2 · 93 555 59 36

Fàbregas

Navarra, 68 · 93 555 19 79

Ocata

JFKennedy, 5 · 93 555 33 08

Riera (Club nàutic)

J.Llimona, 22 · 93 555 08 55

Viamar

Prat de la Riba, 23 · 93 555 04 03

De dilluns a divendres

9.15 - 21

8 - 20.30

9 - 13 i 16.30 - 20

9 - 20.30

9 - 20.30

9 - 20.30

Dissabte

9.15 - 14

9 - 13.30

9.30 - 13

9 - 20.30

9 - 20.30

9 - 14

h o ú s t i A n o b e r t a

Les cartes de la Bústia Oberta **cal** que portin: nom, cognoms, adreça, núm. del DNI i signatura de l'autor i **es publicaran** amb el **nom i cognoms** de l'autor o **inicials**. En **cap cas** no es publicaran cartes amb pseudònim. L'extensió **no excedirà de 1.500 caràcters, espais inclosos**; en cas contrari, la Redacció podrà abreujar-les o rebutjar-ne la publicació. Gent del Masnou **no es fa responsable** del contingut de les cartes. Seleccionarà les que siguin d'interès general i no mantindrà correspondència amb els seus autors.

"JUANITO"

M'agradaria escriure unes paraules per a un home i amic que, víctima del maleït càncer, ens va deixar el passat 22 de juliol. La majoria dels qui llegeixin aquesta carta no el coneixia, però fou l'impressor del butlletí de *Gent del Masnou* des del 1989; ara ho segueix el seu fill. En Juanito, com tothom el coneixia, era en Joan Jover Martín. Va arribar a Catalunya des d'Andalusia el desembre de l'any 62; ell sempre em deia que la impressió que va tenir als seus deu anys en veure la gran nevada el va fer pensar que s'havia traslladat a un país de molta neu i fred; més tard ja va veure que tot plegat era una flor d'estiu. Home treballador i lluitador, ràpidament es va adaptar a la terra i de seguit va entendre que, tant aquí com a tot arreu, si vols tirar endavant has d'empènyer el carro sempre en pujada. Català i

del Barça fins a la mort era defensor dels drets d'aquesta terra i, per passar-s'ho bé a les vacances, es va comprar una caseta a l'Escala on tenia previst passar-hi temporades sense les cabòries de l'empresa, un cop arribat a la jubilació. Però diuen que tu proposes i la vida disposa i, com sovint passa, sense cap mirament de bondat, esforç, vitalitat o ganes de viure en Joan se l'emportaren cap a indrets que desconecem. Ara, però, la vida continua i només el podem recordar. El temps passa i cada dia és diferent; continuarem endavant, és la nostra obligació, però sempre el tindrem al pensament. Han estat uns anys que hem caminat junts, amb alegries, també amb penes, amb projectes, amb il·lusions, amb encerts i desencerts i sobretot amb l'amor de la gent que l'ha estimat i que va estimar; de fet tampoc no és tan difícil d'en-

tendre i d'assimilar. Ja no estarem més amb ell, però ens queda tot un carregament d'estones i, si els moments han estat sincers, seran un bon combustible per continuar fins a on se'ns tingui estipulat; jo diria que no hi ha res més.

Joan, una abraçada; has estat un bon company de viatge, gràcies.

Lluís Valls Mari

JA TREMOLO

Ja tremolo pel David de Michelangelo, quan algú descobreixi que era un genocida perquè matava filisteus i els n'ocupava la terra!; fins i tot el seu Moïses podria perillar i els Esclaus del Louvre! Ja tremolo pels arcs de triomf dedicats a uns quants emperadors romans (els de la dinastia Flàvia de Vespasià havien estat perseguidors de jueus i cristians), a la Roma imperial n'hi ha uns quants. Ja tremolo pel Coliseu Romà –encara que ja estigui prou mutilat– i per mil columnes romanes commemoratives. Ja tremolo pels relats bíblics o no bíblics on es narra la terrible pena capital de la crucifixió, reservada als esclaus, als estrangers i a tot aquell que no podia al·legar ser ciutadà romà. Ja

tremolo pels monuments públics erigits en memòria dels nostres comtes-reis, que havien vexat i matat moros, vull dir àrabs, vull dir mahometans, vull dir musulmans en quantitats esfereïdores. Ja tremolo per la Puerta del Cid a Burgos. I no cal dir que tremolo de cap a peu per la lliada, les nostres Quatre Grans Cròniques i gairebé tots els relats d'història –o pseudo-relats– on es narren aniquilacions de civilitzacions i cultures. Ja tremolo per les tesis doctorals centrades en genocidis, en guerres d'ocupació i d'extermini –o sigui totes–, o en sospitosos viatges a ultramar dels negres nostrats. Ja tremolo per piràmides, temples, vil·les, obres públiques d'arreu del món construïdes amb la suor i la sang d'esclaus, serfs i altres éssers vilipendiats per tirans, per poderosos i gent d'alta posició. Ja tremolo sobretot per no saber distingir èpoques, perspectives, mentalitats. Ja tremolo quan toqui el torn a les imatges, llibres, institucions, edificis d'admirable bellesa amb connotacions religioses, culturals, filosòfiques que ens resultin sospitosos. Ja tremolo per a mi mateix, que escric aquesta carta.

Esteve Pujol i Pons

Ja tens la samarreta per a l'11 de Setembre?

Vine a buscar-la els **dissabtes 29 d'agost i 5 de setembre** de 6 a 9 de la tarda, a la **Plaça de la Llibertat**.

També podràs aconseguir els QR's per col·laborar en col·lectius socials molt perjudicats per la pandèmia.

LES SAMARRETES NO ES
PODRAN EMPROVAR NI
TAMPOC RETORNAR.

assemblea.cat

ASSEMBLEA NACIONAL CATALANA

AJ Masnou
Decidim!
2 0 2 0

Aconseguir el teu QR

Festes de la verema

Alella 2020

del 4 al 6 de setembre

La festa us convida!

Caves
Brut
Brut Nature
Brut Nature 5*

Roura

Vins
Rosat "Merlot"
Blanc "Xarel·lo"
"Sauvignon blanc"

Negre Coupage
Tres ceps
Merlot

Vall de Rials s/n · 93 352 74 56 · Alella · www.roura.es · roura@roura.es

Xarel·lo

VINS, CAVES, LICORS
I UNA MICA DE TOT
VINS D'ALELLA

Àngel Guimerà, 30 Alella 93 555 21 41 ferranaymar@ferranaymar.net

www.materialshoms.cat

Materials per a la construcció i la decoració

Homs

www.materialshoms.cat

NOVETAT!
Et podem fer
qualsevol color
amb pintura

Obert
de 7'30 a 18

Dissabte
de 8 a 12

Joan XXIII, 93 555 81 56 el Masnou (Ronda del Masnou (sobre l'autopista))
Tota mena de materials per a la construcció, decoració, reforma i bricolatge o jardí. Pintura
Av. J.R. Suárez de Llanos, 43. 93 540 37 69 Teià. Totes les novetats a la nostra
botiga. Gran exposició de ceràmica, pedra natural, parquet, sanitaris, cuines, aixetes, mampares i
electrodomèstics

Català, on vas?

Pere Martí i Bertran

Que les llengües són organismes vius - que neixen, creixen, evolucionen, s'influencien les unes a les altres i que, finalment, també moren em sembla que no ho dubta gairebé ningú, almenys si és una mica llegit o s'ha interessat poc o molt per la seva, de llengua, o per les que coneix o té al voltant. No ho exemplificaré, però estic segur que gairebé tothom ho podria fer: el naixement de les llengües romàniques, la influència de les llengües ameríndies en les europees, la mort del darrer parlant del dàlmata...

La llengua catalana, naturalment, no n'ha estat, n'és ni en serà cap excepció. Va néixer, com la resta de llengües romàniques del llatí; va créixer amb moments d'esplendor tan primerencs com la prosa de Ramon Llull o la de la Cancelleria Reial; ha anat evolucionant, com mostren quantitat de textos, molts dels quals hem de llegir adaptats o en versions actualitzades per poder-los entendre bé, com és habitual en qualsevol llengua de cultura; n'ha influenciat d'altres, de llengües (només cal recordar el pes que ha tingut en el lèxic mariner de bona part del Mediterrani gràcies als Consolats de Mar, posem per cas), i n'ha rebudes de nombroses i d'allò més diverses (només cal fer un repàs als nou volums del Diccionari etimològic i complementari de la llengua catalana de Joan Coromines per quedar-ne més que convençut). I la mort?, ja es deu preguntar més d'un lector. Doncs també li haurà d'arribar, no siquem illusos, però hauríem de mirar, entre tots, que fos com més tard viva i que pogués continuar existint i evolucionant amb el màxim de dignitat i de naturalitat, si em permeteu els termes.

La llengua catalana, l'han donada per morta en més d'una ocasió, per causes i circumstàncies diverses. Qui no recorda el tan citat "El catalán es una lengua muerta para la república de las letras" de l'il·lustrat Antoni de Capmany (1742-1813)? Potser ja no hi ha tanta gent que recordi l'al·legoria de "la morta-viva", un dels símbols de la Renaixença. Com també pot ser que sigui més minoritari

el coneixement del llibre El futur de la llengua catalana, en què Modest Prats, Albert Rossich i August Rafanell, l'any 1990, li van augurar cinquanta anys de vida. Per no citar exemples dels nombrosos intel·lectuals i pseudointel·lectuals franquistes que també la van donar per morta, fent palès el seu desig no gens amagat. Avui dia, per causes molt diverses, però majoritàriament extralingüístiques, hi torna a haver moltes veus que parlen d'una mort, lenta però mort al cap i a la fi, del català. No negaré pas que la situació és crítica, que la influència del castellà cada vegada n'elimina més trets distintius, tant morfosintàctics (els pronoms febles, sobretot en i hi, que el castellà no té, en poden ser un bon exemple), com fonètics (la diferenciació entre es i os obertes i tancades o la reculada de les apostrofacions i les elisions, posem per cas) i fins i tot lèxics, els menys abundants ara per ara, almenys en els textos impresos, tot i que cada vegada és més habitual de trobar-n'hi, malgrat els correctors: registrar en comptes d'escorcollar o regirar, caixa en comptes de caps, innombrable per innominable, provar on hi hauria d'haver tastar, etc. etc. etc.

Què hi podem fer? Jo diria que en primer lloc no obsessionar-nos-hi, però en segon lloc fer tot el possible perquè els canvis, l'evolució, es produeixin amb el màxim de dignitat i naturalitat, com he apuntat suara. I què vol dir això de la dignitat i de la naturalitat? Doncs senzillament que hem de mirar d'aconseguir que els canvis no siguin majoritària-

ment deguts a causes extralingüístiques, no siguin perquè encara hi ha un estat que ens prohibeix que els diversos organismes oficials del territori de parla catalana es comuniquin entre ells en català, perquè encara hi ha un estat que impedeix que la llengua catalana pugui ser oficial a Europa, perquè encara hi ha un estat que imposa uns models de justícia tan centralitzats i controlats que fan que els judicis en català a Catalunya no arribin al 10%, perquè encara hi ha un estat que permet que funcionaris seus humiliïn parlants de la llengua catalana per sol fet de fer-la servir en aeroports, comissaries, ambulatoris... I com es pot aconseguir això? Doncs amb un estat propi, no n'hi ha d'altra. N'hi hauria prou? No, ni de bon tros, però seria un pas important. L'altre, és el compromís personal, és exigir tothora els nostres drets, no renunciar mai a l'ús habitual de la llengua, valorar-la com el que és: una llengua europea amb uns deu milions de parlants i amb un gran potencial humà, econòmic i intel·lectual. En definitiva, actuant com si el català fos la llengua normal d'un país normal, per difícil que ens pugui semblar, per traves que ens hi posin. Només així, l'evolució del català serà digna. La naturalitat ja la marcarem nosaltres mateixos, adaptant anglicismes, castellanismes o qualsevol altre terme que necessitem, com sempre hem fet i haurem de continuar fent, perquè tot canvia, res no és immutable, i molt menys la llengua, que és un organisme viu, ja ho hem dit.

TOT RECORDANT DOS PATRIOTES

Josep Travesset i Anna Rosselló *in memoriam*

Joan Muray

Aquest setembre vull recordar dos patriotes insignes, en Josep i l'Anna, ella ha mort fa poc; dos patriotes d'aquells que en diem de pedra picada. Que, l'any 1956, ofegats per la dictadura, decidiren marxar pràcticament amb les mans al cap i amb la seva filla de sis anys a conèixer el continent americà, i especialment les seves cultures indígenes, cultures que, com la nostra, havien estat conquerides i amb intents d'anorreament.

Allà es construïren una mena de carro, que anomenaven cotxe-llar, una mena de caravana, en petit, menada per una euga. Ells anaven a peu.

Tornaren el 1964 del continent d'Abya Yala, que és com els seus natius, de punta a punta, volen que s'anomeni. Tornaren amb un munt d'experiències, que plasmaren en més de deu llibres, dels quals he extret alguns passatges per il·lustrar un xic el que és aquell continent i la seva gent.

Arran d'aquests llibres, els vaig conèixer a la Fundació Ciemen (Centre Internacional Escarré per les Minories Ètniques i Nacionals), on vaig adonar-me encara més de la seva vàlua com a patriotes.

Ell, en Josep Travesset i Pijoan (1916-2002), i ella, Anna Rosselló i Elías (1923-2020), des de la seva tornada participaren en totes les manifestacions de catalanitat; tant és així que ella, el passat 2019, amb 96 anys i en cadira de rodes, va anar a la manifestació de l'11 de Setembre; tot un caràcter.

Ara comentaré, o bé del seu propi relat, o meu extractat dels seus llibres, alguns dels fets que visqueren, per fer-se un xic la idea del que van viure. (D'un dels pròlegs):

...Heus ací un llibre original. La narració que ens fan els seus autors, de vuit anys de viatge al llarg de tot un continent, travessant deserts, explorant l'Amazònia i tramuntant els Andes, ja seria prou motiu d'admiració, però havent-ho fet a peu tot seguint el

«cotxe-llar» arrossegat per una euga, on anava la seva filleta, ja és per meravellar-se. I encara més, en conèixer els protagonistes d'una tal gesta, d'aspecte més aviat fràgil, tarannà modest i tracte delicat. Però en franquejar-s'hi, ja es trasllueix la fermesa dels caràcters, l'enorme força de voluntat, la serenitat, l'auto convenciment i la decisió...

...12 d'octubre, la data els resulta tan odiosa que, reunits a Brussel·les l'any 1978 un grup de representants de pobles amerindis per a demanar la solidaritat dels europeus amb la seva causa, van declarar-la «Dia de la Desgràcia» i proclamaren el 19 d'abril «Dia de l'indi»...

Un dia, durant el seu periple, es trobaren un ancià indi ferit al front per una grossa pedra que li havia caigut. Només s'havien pogut entendre amb mímica.

L'acolliren i curaren; com que ja era vespre, el deixaren dormir cobert amb la flassada on l'havien ajagut per curar-lo. Mentre ho feien, l'ancià va veure que damunt el cotxe-llar hi duïen la bandera catalana i els preguntà si era el seu símbol. Aleshores ell els ensenyà un braçalet d'os que duia on hi havia gravades un arbre i una onça, tot dient-los que

aquells eren els seus.

L'endemà, l'avi havia desaparegut, no sense abans deixar-los la flassada plepada i recollida; i a terra, prop de la roda del cotxe-llar, hi havia una sageta, que ells pensaren que li havia caigut, però no. La recolliren i s'adonaren que en un extrem de la sageta, amb un treball perfecte, l'avi indi hi havia gravat, per a ells, les quatre barres.

...el 1881, el poble araucà encara estava en guerra amb la República de Xile. Castella no els havia pogut sotmetre,

NO SÓN 300 MILIONS

Estudi sobre les ètnies
sotmeses a l'idioma espanyol

Josep Travesset Anna Rosselló

però el seu armament superior al d'ells féu que els seus cabdills Lautaro i Caupolican caiguessin presoners i foren afusellats...

D'aquests cabdills, al Masnou en tenim un record en dos vaixells que en portaren els noms, i del segon, Caupolican, que a més té un carrer amb el seu nom, fou mort a traïció i empalat.

...des d'aquest moment (es refereix al moment de la conquesta), cada espanyol agraciât era ja comanador (tenia una encomienda, és a dir, un poble d'indis). Cobrava a cada indi una determinada suma de diners per any, nou, deu o més pesos, segons els casos i les taxes. Si la gent del poble no tenia diners, llavors pagaven amb gra o animals, i, si tampoc en tenien, havien de pagar el tribut amb treball personal. Als espanyols els convenia més l'última forma de pagament, perquè així comptaven amb obrers que els explotaven les terres i les mines. Els conqueridors abusaren generalment de les energies dels aborígens. Així va néixer un veritable règim d'esclavitud...

...els indis foren dominats a final de 1530 (es refereix a Hondures), quan el cabdill Lempira, acompanyat per 30.000 patriotes lluità contra els espanyols, fins que fou assassinat a traïció quan anava cap a una conferència de pau...

Actualment, Lempira és el nom que porta la unitat monetària del país.

En diversos trossos dels seus llibres, el matrimoni Travesset-Rosselló ens parlen de la bondat dels natius, que t'ofereixen, no sols el seu ajut, sinó que comparteixen amb tu el poc que tenen. Varen fer 15.000 quilòmetres que recorregueren a través d'Amèrica del Sud i del Centre, o sigui les repúbliques de: Brasil, Bolívia, Perú, Equador, Panamà, Costa Rica, Nicaragua, Hondures, El Salvador, Guatemala, i fins a les portes de Mèxic.

En una de les moltes ètnies que trobaren, els va passar un fet ben especial. Era fosc quan transitaven per un paratge inhòspit dels Andes; veieren unes ombres que els seguien a poca distància. Si ells es paraven, les ombres

també, i així uns quants cops, fins que decidiren, fos el que fos, d'enfrontar-s'hi. Quan s'hi acostaren, les ombres es feren visibles, era un grup nombrós de nadius amb qui, amb penes i treballs es pogueren fer entendre; però, quan ho feren, saberen que l'únic que volien és que no els passés res a ells. Era costum del seu poble, que, quan hi passa un foraster, l'acompanyin per servir-lo de qualsevol perill. Això és humanitat i civisme!

...Abya-Yala és el terme amb què els indis... denominen el continent americà, en la seva totalitat. L'elecció d'aquest nom, que significa «terra en plena maduresa», fou suggerida pel dirigent aimara Takir Mamani, el qual proposà que tots els indígenes l'utilitzin en els seus documents i declaracions orals...

Al sector del seu periple, concretament quan travessaven l'estat brasiler de l'Amazònia, amb les seves imponents selves, arribaren, aquest cop per riu, a Manaus.

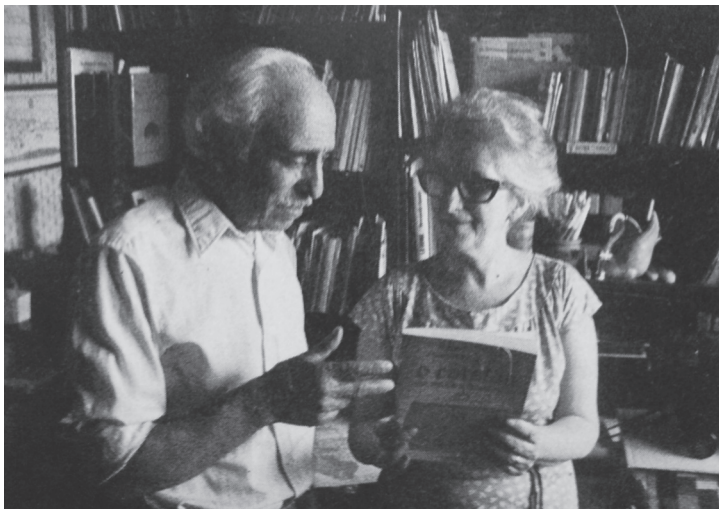
Hi havien anat per conèixer algunes de les ètnies que el poblen, però tingueren una agradable sorpresa. Al vaixell conegueren dos nois nadius que, en sentir-los parlar en català, els hi parlaren. Imagineu-vos quina sorpresa.

Després els aclariren que vivien en una zona que anomenaven Comunitat Amazònica *O Catalão*. Com podeu veure, era un català que allà en aquelles selves havia creat una comunitat en

un altiplà, on tots els habitants vivien força diferents de la resta de gent, ja que els havia ensenyat a treure profit de la terra, fent un canal de reg, criant animals, etc., però tot d'una forma naturista; i venen els seus productes a la ciutat més propera, que era Manaus.

També els havia fet una escola, una biblioteca i un consultori mèdic, i tot gratuït; vivien en una mena de socialisme respectuós amb la natura i els homes. Tota la gent que hi vivia estaven tan contents amb ell i tot el que havia fet que tenien por que un dia volgués marxar de nou a Catalunya, i què feren per retenir-lo?, que tots, grans i petits, aprengueren el català i els nostres costums, sense perdre les seves arrels. Allà tothom sap entre dos i tres idiomes: el seu, el brasiler i el català.

També es trobaren amb un altre fet lingüístic, però totalment d'un altre caire. Estaven al Brasil, prenent un refresc en una gasolinera, on trobaren un missioner basc. Tot seguit entaularen conversa i l'home els contà que, quan hi arribà amb altres missioners, aquests espanyols, destinats als límits del Mato Grosso-Amazònia, quan entraren en contacte amb els natius, els seus companys l'anaven a buscar perquè els fes d'interpret quan ells no s'hi entenien. Ells, el matrimoni, li preguntaren si havia estudiat aquell idioma i ell contestà: Oh no! Eren ells qui parlaven el meu. Doncs sí, aquells indígenes parlaven el seu. Existeixen a São Paulo uns inte-

ressants documents històrics que acrediten l'existència a l'Amazònia d'una misteriosa civilització atlanta. Que el seu idioma devia ser com el basc.

El Twantinsuyu, o sigui l'Imperi Inca, era una raça organitzada sota un socialisme d'Estat i un comunisme agrari.

A cada persona se li donava, com a tinença, no com a propietari, la terra que podia necessitar per viure.

Tenia, cada ics quilòmetres, un *tampu*, una mena d'edifici que alhora feia el servei d'intendència i d'aixopluc, sense haver de pagar res. Se li donava menjar i lloc per dormir i, si cap a on es dirigia feia fred o calor, se'l proveïa del que podia necessitar. Aquests edificis estaven a la distància que creien que podia fer hom de l'un a l'altre.

També tenia un servei de correus, anomenats *chasquis*, que duïen missatges, objectes, etc., fins a 240 quilòmetres diaris, en un sistema de relleus, i gratuït.

L'Anna Rosselló a l'11 de Setembre del 2019

Em sembla que, tot i que es podria dir d'ells més del que ells digueren als seus llibres, aquesta pinzellada pot servir, a qui interessi, per aprofundir més en el coneixement de les ètnies que poblen aquelles terres, en els genocidis

fets entre la creu i l'espasa, que hi feren els *conquistadores*, i sobretot per fer veure que aquests darrers no anaren a una terra de salvatges i, ni que ho fossin, no tenien dret a conquerir-los, robar-los i humiliar-los.

Parlem de llibres

Pere Martí i Bertran

Una tria per passar-s'ho bé

L'Editorial Eumo, especialitzada en textos per al món educatiu, ens ofereix una antologia d'allò més variada i amena, titulada *Quin embolic!* N'han tingut cura tres mestres de la Plana de Vic que s'han dedicat, i es dediquen, a transmetre la passió per la literatura als seus alumnes, siguin de la Universitat, siguin de Primària, i de les quals ja coneixíem una altra antologia d'allò més ben rebuda pel món escolar: *Plouen poemes!* (Eumo, 2017). Com deixa clar el subtítol, "Poemes, contes i altres textos per llegir rient", es tracta d'un recull de textos molt variats, tant pel que fa als autors, com a la procedència o al gènere literari. Hi predominen els textos escrits en vers: poemes d'autors tan populars i treballats a l'escola com en Miquel Descloit, la Joana Raspall, en Salvador Comelles, l'Enric Larreula, en Francesc Bofill, la Núria Albó, en Ricard Bon-matí, en Miquel Àngel Llauger...;

textos provinents de la cultura popular oral, en molts casos rimats, com ara cançons, embarbussaments, endevinalles, dites i refranys... També hi trobem uns deu contes i rondalles, la majoria en prosa, recollits per Joan Amades o per Albert Jané i majoritàriament adaptats per una de les recopiladores, la M. Carme Bernal, que hi té la mà trencada en això de les adaptacions de contes, ja que ho ha fet amb obres d'arreu del món. Els textos estan agrupats en sis

grans blocs, pensats clarament per facilitar la busca o els complements al professorat de primària, i no només pels títols, sinó també perquè cada un està marcat amb un color diferent: "Animals", "Gent, oficis i vida quotidiana", "Natura i univers", "Cuina i aliments", "Món de la infància: escola, jocs i cançons" i "Computar". Ara que es treballa tant per projectes o que es parla tant d'interdisciplinarietat, el recull pot ser un bon complement ja que se'n pot treure profit des de la majoria de matèries o assignatures.

Hem de destacar-ne, ja que en són un complement magnífic, les il·lustracions del dissenyador, Morad Ab-selam, nascut a Ceuta i format a l'Escola Massana de Barcelona. Es tracta d'uns dibuixos divertits, alegres, d'allò més expressius i molt geomètrics, que ens recorden tant els personatges com els jocs de Lego o de Playmobil, així com alguns dibuixos animats. Un bon llibre per passar-s'ho bé llegint, tant a l'escola com en família.

Títol: **Quin embolic!**

Recopiladores: **Vanessa Amat, M. Carme Bernal, Isabel Muntanà**

Il·lustrador: **Morad Abselam**

Editorial: **Eumo**

Lloc i any d'edició: **Vic, 2019**

Nombre de pàg.: **95**

*Espai de psicopedagogia, reeducació cognitiva
i orientació acadèmica, professional i personal.*

Especialistes en l'avaluació i el diagnòstic dels Trastorns Específics de l'Aprenentatge i l'avaluació del perfil professional per a l'orientació acadèmica-personal-vocacional.

Àrees d'intervenció:

Psicopedagogia

- Trastorn per Dèficit d'Atenció (TDA/H)
- Motivació pels estudis
- Aprenentatge dels hàbits i tècniques d'estudi
- Regulació de la conducta / Acceptació de normes
- Bloqueig emocional / Rebuig de les tasques acadèmiques
- Dificultats en la parla
- Dislèxia
- Discalculia
- Disortografia
- Assessorament psicopedagògic:
 - Orientació Professional-Acadèmic-Personal
 - Orientació en la gestió de les emocions / Autoestima
 - Orientació acadèmica i familiar

Reforç Acadèmic

- Recuperar i Potenciar els aprenentatges
- Restablir rutines acadèmiques
- Adquirir tècniques d'estudi i eines d'aprenentatge per millorar l'autonomia

English Development Skills primària – ESO - adults

- Reforçar gramàtica: estructures sintàctiques, temps verbals i vocabulari
- Establir converses
- Millorar la comprensió lectora i escrita

Metodologia glifing (català – castellà – anglès)

EN 5 MESOS D'ENTRENAMENT MILLOREN:
La precisió lectora • La velocitat lectora
La comprensió lectora • La memòria de treball
L'actitud davant l'estudi • La seguretat

L'AUTOESTIMA L'AUTONOMIA

Psicologia Positiva

(per a totes les edats i àmbits)

- Analitzar les fortaleeses
- Millorar el benestar personal / Autoestima
- Presa de decisions

POSA'T EN CONTACTE AMB NOSALTRES

www.moveup.cat • mpalau@moveup.cat • mpomares@moveup.cat

686 49 74 21 • 628 55 75 09

93 027 19 19

**Avda. Joan XXIII, 110 baixos
08320 el Masnou**

**Fem sessions
presencials i online**

Menyspreu pel que és públic

Joan Maresma Duran

Comparacions entre els països afectats per la Covid-19 evidencien que els menys desiguals, que han seguit estratègies d'aïllament social i amb sistemes acceptables de sanitat pública, han tingut menys taxes de mortalitat. Diuen que entre la transmissió del virus i la mort existeixen tres etapes: exposició, infecció i malaltia. Els riscos de posar-se malalt són més grans per als qui treballen en condicions precàries, i les oportunitats d'accés a les cures intensives depenen del model del sistema de salut.

Estats Units i Brasil ocupen els primers llocs en el nombre de morts. A final de juliol –quan escric aquestes ratlles– hi ha 150.000 morts a Estats

Units i 90.000 a Brasil. Tots dos presenten índexs de desigualtat elevats, però estructures econòmiques i organització de sanitat pública diferents. A la gran potència, qui té una feina fixa pot pagar una assegurança privada, una mútua. Llegeixo que hi ha 30 milions de nord-americans que no tenen una assegurança de salut i 40 milions que en tenen una que no cobreix gairebé res. Aneu a saber si és veritat. Aquest any m'he tornat ben escèptic... Suposo, no obstant, que aquestes dades són fiables.

Durant la gestió del pallasso malvat de la Casa Blanca –desmunta el poc que va poder fer el seu antecessor per ampliar la cobertura sanitària– l'exclusió a la sanitat s'ha agreujat. Més de 7 milions de persones han perdut les assegurances de salut vinculades a les seves feines i els problemes dels

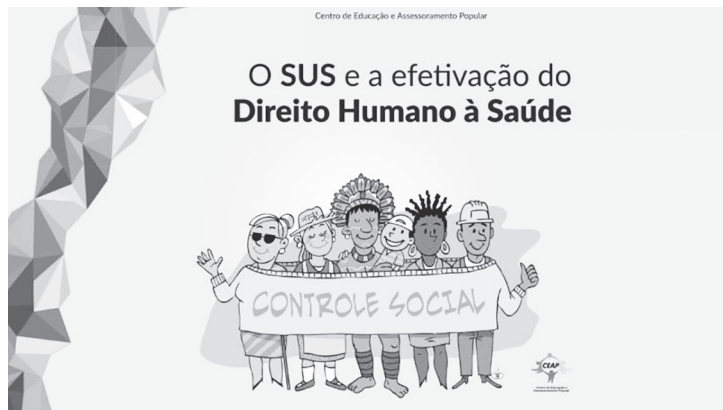
immigrants així com els de les persones amb renda menor no són al radar de les prioritats de Washington. Aquesta tragèdia sanitària ha desencadenat inseguretat, recel de buscar ajuda als serveis de salut i por de quedar endeutat fins al clatell.

Aquí, a Brasil, hi ha el SUS, el "Sistema Único de Saúde" –l'equivalent a la seguretat social. El SUS és gratuït, finançat pels impostos i té una natura semblant a la dels sistemes de sanitat pública de països amb rendes més altes. Naturalment, té falles: finançament insuficient, ús de fons públics per subsidiar el sector privat, llargues cues que avancen a poc a poc, ús polític per designar càrrecs i corrupció.

Tot i així, la xarxa pública ofereix des d'atenció primària fins a transplants. Brasil és lluny de tenir un sistema exemplar, però aquí les principals incerteses no són financeres. El repte

és ingressar ràpid en unitats assistencials adequades, segures i de qualitat. El president contra Brasil i els seus sicaris no s'han ocupat fins ara gaire del SUS. Han menyspreat el potencial d'un sistema universal de qualitat i han signat diferents convenis amb hospitals privats. Aquí, a Rio, passar una setmana en el millor hospital –és privat, és clar– en una habitació amb ajuda de respiradors costa uns 2.000 euros si no tens una assegurança que ho cobreixi.... Feu comptes...

Els governants poden intentar oblidar el coronavirus, o intentar que els ciutadans l'oblidin... Espero que els resultats desastrosos en aquest enfrontament contra la pandèmia compareixeran a les urnes a les properes eleccions. Trump potser es convertirà en un president d'un únic mandat. Espero que aquest fet s'encomani... I el govern brasiler tingui el mateix destí.

Cròniques

Leo Flores,

artista, il·lustrador, creador

Joan Muray
Vocal de Cultura

La visita de l'artista LEO FLORES, l'excel·lent dibuixant i creador d'imatges, com les que ens va cedir per a l'exposició PERSONATGES DE LA HISTÒRIA DE CATALUNYA, feta el passat 2019, del 22 de juny al 19 de setembre, commemorativa del 30è aniversari de la Sala d'Art de la nostra entitat.

Aleshores no hi pogué assistir perquè estava una temporada al seu país, Argentina, per assumptes familiars i de feina.

Ara, el divendres 14 d'agost d'enguany, de retorn, ens ha visitat i ha pogut veure les 17 composicions sobre personatges de la nostra història, fetes a 50x70 sobre un suport de cartó ploma. L'entitat ha aprofitat l'ocasió per agrair-li la cessió desinteressada del dret a

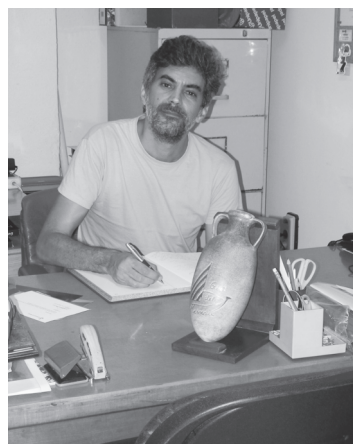
aquestes obres seves. Obres que han quedat en propietat de Gent del Masnou, i que, un cop adequada la Sala d'Actes, hi seran col·locades i passaran a formar part del nostre patrimoni artístic.

Per tal ocasió, se li ha lliurat L'Àmfora de Gent del Masnou, peça que només s'entrega en comptades ocasions, i només a benefactors de l'entitat, i

també ens ha signat al nostre Llibre d'Honor, tot deixant-hi constància del seu pas per casa nostra.

A les imatges adjuntes hi podeu veure Leo Flores amb l'àmfora, posant davant de les seves obres, i en el moment de signar al llibre.

La dedicatòria que ens hi deixà, val la pena reproduir-la, ja que expressa el seu sentir envers nosaltres. Diu així:

Compartir, crear, aprendre, projectar.
Agradecido a Gent del MASNOU y
a JOAN MURAY, por la oportunidad
de conocernos e INTERCAMBIAR. Agradecido
a CATALUNYA por permitir me
crear como persona, ciudadano y ARTISTA.
Después de 20 AÑOS en esta tierra,
espero poder seguir compartiendo,
creciendo, aprendiendo y proyectando,
como lo hemos hecho hasta ahora.
Leo Flores
14/8/2020

En nom de la Junta Directiva, tal com ho vaig fer al seu moment, et donem les gràcies per la teva generositat, comprensió i amor a la nostra terra.

Dites i personatges populars (63)

Albert Vidal

PER QUÈ DIEM...

Deixar o quedar de pasta de moniato

L'expressió s'aplica a algú, o a un mateix, quan pel motiu que sigui hom resta perplex, molt sorprès, sense saber què dir...

Entrem, doncs, en l'origen de la dita. El moniato és una planta que es conrea per la seva arrel tuberosa comestible i que formava part de la dieta habitual dels pobles americans molt abans que els conqueridors espanyols arribessin a aquelles terres. Fou el mateix Colom qui la portà a Europa des del Carib abans que la patata, ja que aquesta es troba en climes muntanyencs més freds. Fou, doncs, a partir del segle XVI que el popular moniato, de menja característica els dies propers a Tots Sants, s'escampà

per Europa i la resta del món. De fet, el major productor de moniatos és Xina, amb més del vuitanta per cent de la distribució mundial.

Com dèiem, Colom portà la planta cap a la vella Europa i de seguida triomfà a les cuines: bullit, fregit, a la brasa, al forn... sobretot com a element a afegir

als suculents pastissos que aleshores s'elaboraven i als quals la gent era molt aficionada en aquella època. Un cop cuit, el moniato es xafava per fer-ne puré, és a dir, se'n feia una pasta dolça que servia per a l'elaboració dels pastissos. Evidentment, la pasta era de consistència força tova i d'aquí que ja en el segle XVII s'apliqués metafòricament a qui era feble, tímid, poc capaç de mantenir-se dret... és a dir, tou.

L'idioma és una cosa viva que, amb el temps, refà el primitiu origen dels conceptes i de les paraules, de manera que més tard, possiblement a final del XVIII i començaments del XIX, ser de pasta de moniato va equivaler també a restar incapaç de reaccionar positivament davant algun esdeveniment, justament per la condició de tou, i s'estengué cap a qui es quedava parat, sorprès, mut... I així ha arribat fins a nosaltres.

In memòria

JOSEP IGUAL I TREMOLOSA

El Masnou 1926-2020

Joan Muray

Vocal de Cultura

Fou un pintor, segurament el qui més ha pintat el seu poble, i el nostre. Si es pogués fer una recopilació de la seva obra ingent, veuríem tots i cadascun dels racons, dels carrers i de les places de la nostra vila.

Seria com un àlbum per a les futures generacions, de tal com era el Masnou de la seva època.

La seva professió laboral era la de dibuixant d'arts gràfiques, i dominava el seu ofici a la perfecció, fet que es reflectia a les seves obres, tant en pintures a l'oli com en les aquarel·les, on tot era perfecte.

A la nostra entitat, Gent del Masnou, hi participà des del seu inici l'any 1987. Abans de tenir seu social, ja participà en alguna exposició que es feu al Mas Vell del Casino, així com en les fires d'art que es feren al carrer de l'Esperança.

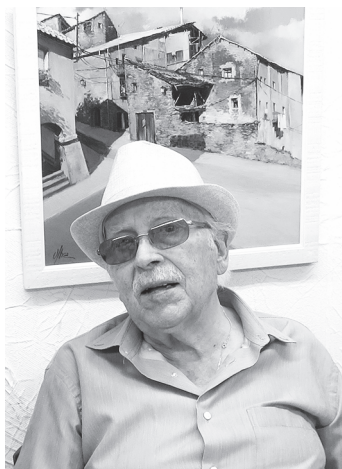
A la nostra Sala d'Art, des de la seva inauguració el 1989, hi feu un munt d'exposicions; podríem dir que foren sobre la vintena, i sempre tenia el seu públic fidel, a qui agradava veure el seu carrer plasmat a les teles o al paper.

I no sols plasmava els llocs que tan bé coneixia, sinó que tenia la suficient imaginació i bon fer que, si se li demanava que passés a la tela un lloc perdut en el temps, una visió, podríem dir, històrica, la podia fer i se'n sortia ben airós, com fou el cas d'una que em feu per a mi, la qual presideix un lloc preferent a casa.

Els seus excel·lents dibuixos, passats a l'aquarel·la i a l'oli, han estat sempre d'una pulcritud i nitidesa que mereixen un deu.

Ha estat un artista, reconegut en vida, que, fins al seu darrer alè, ha fet exposicions, ja que al moment del seu traspass en tenia una d'oberta, que finirà el dijous 18 d'aquest setembre.

Ara, Josep, allà on vagis, no et descuidis els teus pinzells, les teves pintures, els teus papers, les teves teles, ja que segur que podràs fer gaudir a molts del teu art.

Som

Com ho podem fer per gestionar millor els nostres conflictes i ser tots una mica més feliços...

Dr. Oriol Lugo

Psicòleg & Coach Executiu i Personal. Expert en Teràpies Neurocientífiques

www.owlpsicologia.com

GESTIONAR LA INCERTESA DE LA NOVA NORMALITAT

Ara al setembre ens trobem amb molts interrogants:

- Obriran les escoles?
- En quines condicions?
- Les empreses tancaran o aguantaran?
- Ens tornaran a confinar?

Tots aquests interrogants només fan que generar-nos incertesa i aquesta és una emoció que ens costa tolerar. "El no saber" és una de les emocions que pitjor portem els humans, ja que ens situa en una posició d'indefensió. És com sentir que no controlem i que qualsevol succés i esdeveniment ens pot infligir dolor o mal.

La solució?

Només podem abraçar la incertesa. Pensar que ho podem controlar tot és una gran mentida que no ens ajuda. Al contrari, entendre i acceptar que la mateixa existència és viure amb incertesa i desconeixement ens porta a naturalitzar aquests sentiments. Això

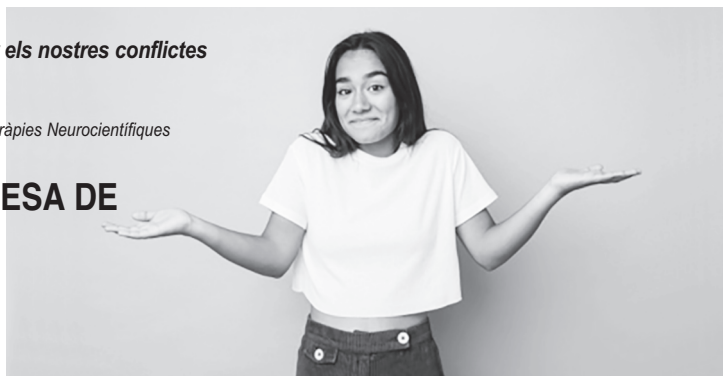
ens facilita el fet de conviure amb aquestes preguntes sense resposta. Potser ara el grau d'incertesa és major, però també és veritat que vivim en una etapa de la història on tenim més recursos que mai: llibres, vídeos, professionals de la salut, tecnologia per comunicar-nos amb els nostres amics i familiars...

Quan som capaços i capaces de poder seguir endavant, tot i trobar-nos amb un estat de falta d'informació, és quan podem sentir-nos més forts i més fortes i segurs i més segures. Podem centrar-nos en la idea que, passi el que passi, hi trobarem una sortida. I això en el fons és confiar en el concepte que la nostra capacitat resolutiva és la que ens farà continuar endavant.

Hi ha una metàfora que fa un bon reflex de tot plegat: els ocells que se situen en les branques disposen de la

seguretat de no caure, no en la resistència de la branca sinó en la fortalesa de les seves ales. Saben que, si la branca acabés per cedir, podrien aixecar a volar, ja que tenen la capacitat de poder resoldre aquest problema. Així les persones, tot i no tenir la certesa al cent per cent, poden confiar més en els seus recursos, en les seves habilitats i en les seves capacitats per poder fer front a qualsevol problemàtica que pugui esdevenir. En el fons, tal com deia el gran comunicador Jim Rohn, la vida no es torna més fàcil, som nosaltres qui ens tornem més forts.

M'agradaria acabar amb la reflexió de quins són els teus punts forts, aquells elements que poden donar-te l'energia i l'esperança que necessites en els mals moments. Perquè, si els tens ben presents, sentiràs que podràs portar de forma més amena la incertesa.

L'ANC del Masnou convoca la ciutadania, cada dimecres a les 7 de la tarda, a la **Plaça de les Dones Treballadores fins que sigui alliberat i retornat el Govern legítim de Catalunya.**

Per la Llibertat, t'hi esperem!

Envia paraules de suport a la nostra gent injustament empresonada o exiliada

**LLIBERTAT
PRESES
I EXILIATES
POLÍTIQUES**

Dolors Bassa
C. Penitenciari Puig de
les Basses- Mòdul dones
Raval Disseminat, 53
17600 Figueres

Carme Forcadell
C. Penitenciari de dones de
Wad-ras.
Dr. Trueta, 76
Barcelona

PRESOS
C. Penitenciari de Lledoners - Mòdul 2
Carretera C-55, Km. 37, 08250 St. Joan de Vilatorrada
Bages

**LLIBERTAT
PRESOS
I EXILIATS
POLÍTIQUES**

Teatre capital

(La cartellera barcelonina)

Rosa M. Isart (rmisart@hotmail.com)

Imminència de la mel

Enmig de tot: teatre, #teatre. Que no falti.

Els teatres van articulant les seves programacions. Bàsicament el mes d'ebullició inicial serà l'octubre. Tot i això, pel setembre algunes sales ja ens aniran oferint obres. Salut, esperança, més aviat. Una lluita, un no defallir.

El dimecres 16 de setembre comencen les funcions de *La fuerza del cariño*, de Dan Gordon en versió i amb direcció de Magüi Mira, al **Teatre Goya**. Programada fins al 25 d'octubre, aquest drama familiar ple d'amor i ganes de viure significa el retorn de Lolita Flores a Barcelona.

Des del dijous 17 de setembre ja podem adquirir entrades per anar a veure *Cobertura*, de Bruno Oro i Alejo Levis, al **Teatre Romea**.

Programada també fins al 25 d'octubre, hi pugen a escena Clara Segura i el mateix Bruno Oro, en els papers de la parella que formen en Guillermo i la Roxana. Energia, ritme, rialles.

Del 23 de setembre al 18 d'octubre *Winipeg (De Grec a Grec)*, de Laura Martel, fa estada al **Teatre Akadèmia**. El poeta Pablo Neruda –

Cònsol Especial per a la Immigració Espanyola a França–, gràcies a la complicitat del ministre xilè de Relacions Exteriors, Abraham Ortega, es va implicar en la iniciativa de noliejar un vaixell francès, el Winnipeg, per tal de transportar més de 2.000 exiliats fins a Valparaíso, on el govern xilè els va donar asil. Vine i escolta, dins del teatre. Recupera la **memòria històrica**. O/i la llibertat.

El dimecres 30 de setembre *Els porcs també mengen verd*, escrita i dirigida pel músic Andreu Rifé, ens permetrà gaudir del treball escènic dels grans Jacob Torres, Teresa Urroz, Àngels Bassas i Àngel Roldán, que ens apropen als mons de les misèries humanes amb un (qüestionament) toc d'humor. La cita: al **Teatre Tantarantana** (metro: Paral·lel). Altra vegada: també fins al 25 d'octubre.

Tot i els versos que inviten a mandrosetjar de **Maria Mercè Marçal** ('Sextina reivindicativa', a *Llengua abolida*, p. 262: el meu desig reivindica el lleure / total, i tu i el teu desig per paga, / pujar parets d'amor per tot ofici / i pintar de diumenge la setmana), **anirem al teatre a banda de fer l'amor** i pintar de diumenge la setmana. La imminència de diverses mels la tenim a prop, ben a prop. No badem pas. Benvinguda, senyora platea, ...a qui han fet aquests mesos passats tant de mal.

SOL A «OVAHE»

Ovahe és una de les dues platges que té l'illa de Rapa Nui, l'altra és la d'Anakena, i la resta de costa de l'illa són espais rocallosos i penya-segats. I per acabar d'arrodonar la manca de platges, la d'Ovahe està en regressió, en queda poc del que fou en temps passats, i no sabem com podia ser el 1862, tot i que, segurament, molt més gran.

Deveu haver vist que poso una data, i molt reculada i concreta, és a la que va desembarcar, per capturar els nadius illencs, el pirata i negrer Joan Maristany i Galceran «Tara» aquell any infaust.

Com comprendreu, aquesta platja, que a més no té cap *ahu* amb moais, no estava inclosa a les visites turístiques, millor!, així la vaig poder visitar sol i amb tranquil·litat, i deixar que el meu pensament volés temps enllà, i pogués, molt difícil, entendre el que pensaven aquells més de mil rapanuis, quan els capturaren per vendre'ls posteriorment com a esclaus.

La platja d'Anakena, a prop de la d'Ovahe, era el lloc on vivia el clan que aquell moment governava l'illa, amb el seu *ariki* (rei) i la resta de notables de l'illa, els qui posseïen tot el saber d'aquella cultura ancestral, que es va perdre per culpa d'uns sense ànima, que l'únic que cercaven era enriquir-se.

Quan vaig estar sol a la platja, enmig d'aquells rocam de color negrós, de la lava d'antics volcans, i d'una sorra blanquíssima i alhora rosada, restes dels coralls descomposts que la nodrien, tal com deia abans, vaig quedar molt pensatiu i trist.

Quan es va destapar, aquí al Masnou, el «negre» assumpte, hi hagué algun fariseu que s'esquinçà els vestits, com si aquí no hi pogués haver gent amb mals instints, o és que avui dia, aquí, no hi ha qui trafica amb droga, i tots sabem el mal que causa?

Doncs bé, un masnoví de bona fe, i com volent disculpar els qui se sentien molestos perquè fos un masnoví el causant d'aquells estralls, va dir una frase que he recordat sempre: «Que el volien excusar en tant que masnovins».

Allà a la platja d'Ovahe, enmig d'aquella solitud, vaig tornar a recordar la frase, i en tant que masnoví, vaig demanar perdó.

Ja havia comentat en un altre article que, si un cop mort pogués enyorar alguna cosa, que és ben improbable, seria la gent estimada –la humanitat més propera– i els paisatges de la natura.

A causa del confinament i malgrat tenir una casa amb vistes, em mancava enormement contemplar les visions de l'alta muntanya, aquells espais diàfans i espectaculars que només els nostres propis ulls poden valorar amb tota la profunditat i amplada.

A Catalunya tenim una colla de cims que s'acosten als 3000 metres sense arribar-hi. Hi he fet moltes excursions gaudint de les peculiaritats i bellesa de cada muntanya. Potser per les ganes de compensar aquests temps d'aïllament, uns quants amics hem decidit fer cim a la muntanya més alta del país, la Pica d'Estats, el proper setembre. La voluntat hi és tota, però el Covid19 imposa els seus condicionants. El refugi francès d'Étang de Pinet ja ens ha dit que no podran facilitar-nos mantes ni dutxes ni tot un seguit de comoditats que fins ara oferien aquests centres de muntanya. Tal com diu un amic meu: estàvem molt ben acostumats i ara hem tornat 40 anys enrere quan, amb un parell de calçotets, de samarretes i mitjons i una tovallola, et passaves deu dies al Pirineu anant d'un cim a l'altre.

Afortunadament tenim un grupet de muntanyes ben properes que s'aixequen per sobre dels mil metres: el Montseny!

Des del cantó nord-est, al coll de Bordoriol, comença un dels camins d'anada cap al Matagalls. És cara nord i la verdor s'escampa per tots els racons. El bosc espès ens submergeix en una atmosfera clivellada de raigs de sol intermitents que fan el joc al balanceig de les fulles.

Sempre em corprèn entrar en una fageda, sentir la humitat de la terra i dels arbres, veure el cel com punts de blau esmunyedissos. L'ample escampall de matisos del verd ho inunda tot. Les branques horitzontals, plenes de petites fulles, simulen les traces i ombres d'un fons marí ben a prop de la superfície. Enyorava aquests ambients de natura!

Trobem una font que raja amb profusió i ens ofereix una aigua fresquíssima que no poden atrapar els meus nets ni amb la boca ben oberta. Amb ells i el meu fill enfilem el camí del Matagalls.

L'arribada al Coll Pregon ens meravel·la: un prat intensament verd, esquitxat de milers de flors grogues i envoltat de faigs imponents. Al bell mig de la clariana hi veiem el monòlit dedicat a Pau Casals. El net petit em pregunta qui és aquest senyor. Li dic: Veus

aquest prat tan bonic clivellat de flors, aquesta herba que sembla tan ben tallada de tan uniforme com és? Veus amb quina harmonia la natura ho disemina i ordena tot? Doncs Pau Casals n'extreia el mateix de les partitures que li arribaven. Tocava el violoncel fins aconseguir el so més perfecte; la fusta de l'instrument s'hi doblegava i emetia el millor so que li arribava des de les cordes, l'arquet i la pressió sensible dels seus dits. Tot és bellesa i sensibilitat! De l'arbre surt la fusta de l'instrument. Dels animals, les cordes. I d'un músic extraordinari com ell, la capacitat d'harmonitzar-ho tan bellament com el prat que contemples.

Segurament vaig contagiar-me de lirisme casolà, però alguna cosa va entendre, el meu net.

Pujar al Matagalls per aquest cantó sol ser sinònim de vent, també de la descoberta sobtada d'Osona, a vista d'ocell. Quatre respirades fondes, la foto de rigor i tornada cap al Coll Pregon on ens hem promès dinar. Ara Pau Casals ja ens és un veí amigable amb qui compartim taula.

Repetim el pas sanador per la fageda, que ho oxigena tot, també les nostres ganes de no oblidar aquests indrets inspiradors.

A la muntanya no hi ha més bell regal que viure-la i compartir-la!

Exposicions

De l'1/7 al 18/9

Exposició col·lectiva dels pintors masnovins **Josep Igual, Frederic Burnat, Jordi Oltra i Joan Pinós.**

Classes de ioga

Els dimarts de les 19.30 a les 21
Aprendreu tècniques de meditació,
respiració i relaxació.

Curs impartit per Ivet Compañó, professora de
Kundalini-ioga.

Cal portar una estoreta (o matalasset),
tovallola, coixí petit, pareo i roba còmoda.

Preu trimestral 80€ socis 70€

Inscripcions a Gent del Masnou
Tardes laborables, de 17h a 19h

Vocalia 5

Més info: ivet@l-

ACTIVITATS SUPEDITADES A LES MESURES DE
PREVENCIÓ DICTADES PER LES AUTORITATS
POLÍTICO/SANITÀRIES

SETS DE IA ESCOCESA

Informació

a Gent del Masnou

Dr. Agell, 9 · 93 126 82 20

gentdelmasnou@gmail.com

www.gentdelmasnou.cat

L'enigma V.D.R.

Què s'ha de fer perquè la multiplicació $81 \times 9 = 801$
sigui certa?

Resposta: Gireu el full. Ho veurem així $108 = 6 \times 18$

CORAL XABEC

Diada Nacional de l'Onze de Setembre.

Amb motiu de la celebració de la Diada, Gent del
Masnou participarà, si es manté la convocatòria, en
l'acte de l'Ofrena Floral, que tindrà lloc als **Jardins
de Lluís Companys** de la Vila, a les 11:30
Hem demanat a acompanyar-nos-hi.

CONVOCATÒRIA DE L'ASSEMBLEA ORDINÀRIA DE SOCIS

**Diumenge 20 de setembre de
2020 a les 12 al local social.**

**Es manté l'Ordre del Dia
anunciat en el Butlletí del
mes de març.**

La punta de la llengua (121) Esteve Pujol i Pons

El Coronavirus ens està portant moltes desgràcies, certament, en tots els ordres i àmbits. I no voldria pas trivialitzar la tragèdia amb aquest comentari de l'àmbit lingüístic, Déu me'n guardi!

Dic, tanmateix, que en el terreny de la llengua també ha tingut una conseqüència nefasta: arran d'aquesta pandèmia tan dolorosa, hem sentit i sentim en boca de polítics de tots els rangs i categories, així com en massa locutors de ràdio i de televisió, una pronúncia ben defec- tuosa de mots molt sovintejats –i em refereixo als dialectes central i occidentals, com ara el que parlem per aquests verals– en cròniques, discursos, notícies, entre- vistes... d'aquests dies: sentim dir i repetir FASE, HIGIE- NE, CLASSE, CATÀSTROFE, ESPÈCIE, INFORME,

BASE... amb una vocal final impròpia. Aquests mots –i d'altres, és clar, com piràmide o cúspide o cine o enor- me... dotzenes més– han d'acabar amb el mateix so amb què acabem pare, mare, torre, llebre, febre, onze, dotze, tretze, catorze, quinze, setze, lliure, noble, alegre, metge, jutge, alcalde, ministre, lleure, teatre, seure, cau- re, veure, beure, corre, obre, vine... i milers més de sem- blants. La vocal final és la que anomenem vocal neutra, entre la A i la E, i no pas amb una E, més o menys ober- ta, com si es tractés d'una E final en castellà.

Alguna altra vegada ja he parlat d'aquesta incorrecció fonètica, però aquest virus m'ha donat ocasió de tornar- hi. Hi trobarem la vacuna adequada? Tots la tenim al nostre abast; som-hi, doncs, a dir-ho bé!

Els rellotges de sol parlen (XXV)

Esteve Pujol i Pons

Ja sé que cada vegada costa més de trobar llegendes inèdites de rellotges de sol. Malgrat això, hi ha bons amics que continuen fent-me'n arribar. Els ho agraeixo de cor. Segur que són un gaudi fi per als nostres lectors. Aquestes són les darreres:

Com més sol fa millor escric.

Una casa de Vilafranca de Conflent

Nunquam te crastina fallet hora

(Mai no el faltirà l'hora de demà)

Casa de les Punxes, Av. Diagonal 418 de Barcelona

Lo ritme van seguint de les estrelles

A Sant Feliu de Guíxols

US RECOMANEM LLEGIR ELS BUTLLETINS DE GDM EN EDICIÓ VIRTUAL

Abril 20 http://www.gentdelmasnou.cat/pdf/gm_04_2020.pdf

Maig 20 http://www.gentdelmasnou.cat/pdf/gm_05_2020.pdf

Juny 20 http://www.gentdelmasnou.cat/pdf/gm_06_2020.pdf

Jul.ago 20 http://www.gentdelmasnou.cat/pdf/gm_0708_2020.pdf

Setembre 20 http://www.gentdelmasnou.cat/pdf/gm_09_2020.pdf

ET CONVIDEM A FER-TE SOCI DE GENT DEL MASNOU

**Tu hi sortiràs guanyant
i la nostra vila també**

Dr. Agell, 9 · 93 126 82 20
www.gentdelmasnou.cat
gentdelmasnou@gmail.com

La cuina de l'Antònia

El cullerot

Tarta de Carbassó amb Formatge Gorgonzola

Ingredients:

1 làmina de massa de mil fulles,
si és quadrada millor

250 gr de formatge gorgonzola

2 carbassons petits laminats

Sal marina i pebre per moldre i oli d'oliva

1ou lleugerament batut

25 gr de nous trencades

**Greixem una mica la safata del forn o ho podem
fer en un silkpath de silicona.**

**Anem posant-hi les làmines de la massa ja
tallades en rectangles.**

**Hi tirem el formatge i els talls de carbassó
en cada un d'ells.**

Els salpebrem i els mullem amb un raig d'oli.
**Dobleguem els costats de cada un d'ells cap
a dins. Ho fornem uns 18 minuts a uns 180
graus en el forn ja calent.**

**Si volem, un cop acabat, hi podem abocar una
mica de mel i dos minuts més al forn.**

**Una recepta d'estiu... bé de preu, fàcil,
boníssima i ràpida. Au! Animeu-vos-hi!**

el cullerot

El Masnou, Sant Felip, 45 · 93 540 97 41
Badalona, Canonge Baranera, 75 · 93 384 43 51

www.elcullerot.cat

elcullerot@hotmail.com

De tot per a la cuina

11S
2020

el deure de **CONSTRUIR** | *el dret a* **SER**
un **FUTUR MILLOR** | **INDEPENDENTS**

DENUNCIEM la DISCRIMINACIÓ
REIVINDIQUEM la INDEPENDÈNCIA

#XarxaIndependènciaMaresme

AQUEST 11S

ALELLA - EL MASNOU - TEIÀ

A LES 17:14 OCUPEM LA NII

fem una cadena humana de Montgat a Premià

assemblea
MARESME

*Molta gent creu que
lluitar és agafar una arma;
però lluitar és unir-se
per defensar una idea.*

Neus Català

“Construir un futur, ser independents”

**11 de Setembre, una Diada Nacional transcendental: acció virtual
solidària i mobilització física descentralitzada.**

Acció virtual (QR): l'objectiu és crear una gran xarxa virtual que mostri la implementació de l'independentisme en el territori. Es també una iniciativa solidària, els beneficis aniran destinats a fer front a l'emergència social i econòmica del país. Per aconseguir-ho ens cal el codi QR solidari de la **#XarxaIndependència**.

Mobilització: Enguany, a causa de la situació actual, es faran mobilitzacions presencials descentralitzades davant d'edificis de l'administració estatal espanyola, per recordar on és el poder que aspirem a reemplaçar, per exercir-lo en benefici de la ciutadania de Catalunya. (Agència Tributària, Seguretat Social i Servicio Público de Empleo Estatal (SEPE), delegacions del Govern de l'Estat espanyol i estacions de RENFE).

Al Masnou i al Maresme ens concentrarem a la NII, per ocupar el màxim d'espai i reclamar la independència, conjuntament amb Alella i Teià. A totes les estacions de Renfe reclamarem les infraestructures. Farem una via maresmenca mantenint les mesures de seguretat sanitària.

Ara més que mai les estelades als balcons!

